

שיעורי חינוך

מראש הישיבה שליט"א

עצות פרקטיות והדרכה להורים, מלמדים, מחנכים ומחנכות

שנת תשפ"ג

גליון י"ט

שיעורי חינוך

יום חמישי פרשת בא ה'תשפ"ג - וויליאמסבורג יע"א

• לא להפחיד את הילדים

לחזק את המחנכים של המוסדות שלנו, זה אצלי שמחה וזכות גדולה.

זכרונות ישנים...

ברוך השם שיש לנו כבר מוסדות בויליאמסבורג, בקריה ובירושלים, בשבוע שעבר הייתי בירושלים, הלכתי לבקר במוסדות שלנו; מה אומר לכם, התפעלתי מאוד מאוד, זה העלה בי זכרונות ישנים, איך פתחנו את בית פיגא בויליאמסבורג. זה היה נראה ממש אותו דבר, זה התחיל בדירה במרתף, עם שתי מחנכות, המנהלת של היום ועוד בת, ולאט לאט כבר קוצרים היום ברוך השם את הפרות, מזה נבנתה קהלה יפה כל כך. בפרט כל אלו שלמדו כאן והן התחתנו כבר - הן כבר עננו אחר לגמרי, כל אחד עובר קשיים, את כלם צריכים לחזק, אבל אם מקבלים 'חנוך טוב' אז זה משהו אחר לגמרי.

הבת נהרסה

אני רוצה לדבר היום על ענין שאני חושב שכבר דברתי פעם על כך, בכל זאת אני אחזק את זה עוד פעם. בקיץ שעבר הגיעה אלי משפחה, מקרבים חדשים, [מה פרוש מקרבים חדשים? בסתר הם כבר מזמן היו מקרבים, כבר שנים רבות הם מאזינים בסתר לשעורים בקו, עכשו הם מקרבים חדשים בגלוי; הבעל התחיל לבוא לשעורים של ליל ששי, והאשה באה לכנוסי הנשים], הם בכו מאוד, הם ספרו לי שהבת הקטנה שלהם לומדת במוסד גדול בבורו פארק, ולפני שלוש שנים הבת שלהם נהרסה, לא 'ברוחניות' אלא קרה לה משהו במוח.

בחדר הסקה חשוף

ההורים לא ידעו איך זה קרה, כי ילדים הרי לא מספרים את כל מה שקורה בבית החנוך, ועכשו נודע להם כל

חיים מרים לא עלינו, וכהיום חלקו גרושות השם ישמרנו.

תספרו לילדים שהחיים לא נגמרים בשנה הזאת, עכשו זו רק ההתחלה, עוד מעט הן הולכות להתחתן, ואם שמרת על הרגשות של בנות אחרות, ישמרו גם על הרגשות שלך.

תדברו אל הילדים, תחדירו את זה בהן בנעימות.

גם תדברו עם התלמידים על החשיבות של 'כבוד אב ואם'.

זו עבודה חשובה מאד ללמד עם ילדי ישראל; השם יתברך יעזר שתדעו את החשיבות שלכם, ושתהיה לכם הרבה הצלחה.

לא להפחיד את הילדים

בעזרת השם יתברך אנו מביאים בפניכם שיעור חדש למחנכים בויליאמסבורג יע"א שנמסר ביום חמישי פרשת בא, ה'תשפ"ג על ידי ראש הישיבה שליט"א.

ראש הישיבה פתח:

תמיד אני חושב שאני לא בסדר, הייתי צריך לתת יותר חזק למלמדים, אבל אני פשוט לא מגיע לזה, אני מחפש ללוות זמן... אני שואל תמיד את הבחורים ואת האברכים מי יכול להלוות לי שעה, שעתים, שלוש, כשאני רואה בחור שהוא מסתובב הולך ובא, אין לו מה לעשות, אני אומר לו: "אולי תלווה לי עשר דקות?"... בעשר דקות האלו אני יוכל אולי להוציא פרוש על עוד סימן מלקוטי מוהר"ן, או לכתב עוד קצת מהפרוש על הזהר הקדוש. אבל אם כבר מזדמן שאני יכול לצאת באמצע סדר היום העמוס שלי, ולגנב איזה עשר חמש עשרה דקות,

בעזרת השם אנו ממשיכים עם חלקו האחרון של השעור שמסר ראש הישיבה שליט"א למחנכים ביום חמישי פרשת ויחי ה'תשפ"ג בקריית ברסלב - ליברטי יע"א.

לבנות את הילדים

בחור נגש אלי, ראיתי שהוא מתבייש להסתכל לי בפנים, הוא נותן לי מכתב, אני פותח את המכתב וכך כתוב שם: "ראש הישיבה תן לי חזק, אני צריך חזק שלא לעשן בשבת", ואני חושב לעצמי: 'מה?! אתה צריך חזק לא לעשן בשבת? אתה הרי הולך עם כל השמונה בגדים', כל הלבוש החסידי, אתה נראה כמו הבחור הכי חשוב! ואמרתי לו: 'דע לה, שאתה יכול מעכשו להתחיל לשמר שבת, אתה פן יכול; אתה יכול לשמר שבת; השם יתברך אוהב אותך', והוא שואל אותי: "מה זאת אומרת, אני לא האדם הכי גרוע בעולם?!" אמרתי לו: "לא! כי אתה לפחות רוצה להיות טוב, פי אם לא היית רוצה להיות טוב, הרי לא היית נגש אלי לבקש חזק!".

עכשו זו רק ההתחלה

צריכים לבנות את הילדים, ולחזר באזניהם כל הזמן על המלים: "אתה פן יכול", "אם עשית טעות אתה יכול לתקן", "אפשר לחזר בתשובה".

וראש הישיבה שליט"א בקש מהמחנכות: תדברו עם הבנות על מדות טובות; תספרו להן ספורים שזכורים לכן מילדותכן, מבנות שהתנהגו בהתנשאות והציקו לבנות אחרות, ואחר כך בהמשך החיים הן סבלו, אמא שלי כשהיא היתה מאכילה אותי ארוחת ערב, היא תמיד היתה מספרת לי ספורים שקרו עם החברות שלה מבית החנוך, שהן היו משפילות בנות אחרות, ועכשו יש להן

• לא להפחיד את הילדים

לזה קשר גם למלמד, פי יכול להיות שהוא לא נועד להיות מלמד). מלמד צריך לדעת לקבע את הטון בכמה, ואם הוא לא יכול, שיבקש במשך עזרה.

משמעת היא מהיסודות של היהדות, אצל תלמידי הבעל שם טוב הקדושים הייתה משמעת מאוד חזקה. מוהרא"ש מספר, המגיד הקדוש ממעורר שזכותו יגן עלינו, הוא היה לא עלינו משתק ברגל אחת, והוא היה הולך עם קבצים, וכשהתלמידים רק שמעו מרחוק את הקול של הקבצים, כבר נעמדו כלם במקומותיהם, ולא זזו מהמקום.

המקום היחיד שגם ראיתי את זה, היה אצל מוהרא"ש, כל ליל ששי כשרק שמעו את הקול שמוהרא"ש יורד במדרגות, נעמדו כלם במקומותיהם, ושירר שם דרך ארץ גדולה.

רק אם יש דרך ארץ אפשר לקבל, ולכן מכרחים ללמד את הילדים דרך ארץ, אבל אי אפשר להפחיד.

משמעת, זה 'לסגור את הילדים', כבר עברו שלוש שנים והילדה פגועה במח!

האמא בכתה בפני שהיא מפחדת שאולי זו אשמתה, ושהיא אמא לא טובה, היא מרגישה שהיא בעצמה צריכה כבר לקחת כדורים להרגעה, אמרתי לה: זה בא מהיצר הרע, הוא תמיד בא אל האדם לשבר אותו שאני אשם, רבנו ז"ל למד אותנו להזהר מאוד ממחשבות כאלו, אי אפשר לחשב על העבר, על מה שקרה, אפשר רק לחשב 'איך אני יכולה להיות אמא טובה מעכשו', איך אני יכולה להיות מורה טובה מעכשו, אסור להרס את הבריאות ולאכל את הלב בספורים ישנים.

משמעת היא מיסודות היהדות

מה אני רוצה ללמד מהספור הזה? אני דורש מפל המלמדים והמחנכות של המוסדות שלנו, ללמד משמעת, מכרחים ללמד משמעת, מכרחים להחדיר בילדים דרך ארץ, בעיני נחשב מלמד או מורה שיכולים להחדיר דרך ארץ בכמה, וכשמלמד בא להגיד לי שהילדים מפריעים, אני יודע שזה לא קשור בכלל לילדים (אין

הספור, המורה בכמה היא רצתה ללמד את הבת שלהם דרך ארץ, אז היא לקחה אותה לחדר הסקה החשוכה, והפחידה אותה שהיא הולכת לקבל גיהנום!

אני אסביר למחנכים מירושלים מה זה 'חדר הסקה', זה חדר שבדרך כלל הוא בלי גמור מהבניה, בחדר הזה מנחות מכוונות וצנורות שמחממים את המים הקרים, באמריקה יש בכל בנין חדר כזה, בירושלים זה עובד אחרת, יש דוד מים על הגג שמתחמם מהשמש 'דוד שמש'.

אפלו אם הייתה תאורה בחדר ההסקה - זה גם היה מקום מפחיד לילדים, וכל שכן בלי חשמל?! ילדים מאוד מפחדים מהחדר הזה, רואים שם המון מכוונות וצנורות, בווערת שם אש, עכברים מתרוצצים שם, וזה מלא בפסלת של עכברים, אף אחד לא נהנה להיות בחדר כזה, אולי אנשים שהם במרה שחרה מחבבים ללכת לשם.

זה לא משמעת

מאז נכנסה בשתיקה, היא נכנסה לפחד, נהיית מפנמת, זה באמת הצליח לה למורה לעשות סדר בכמה, אבל זה לא

חזוק לבית היהודי

מאת ראש הישיבה שליט"א

• לא לשבר ילד

הבטחון העצמי שלה, בשעה שהילדה צדין נשארת עם הפגיעה שלה שהיא לא מסדרת. זו לא הדרך לדבר אל ילדים. צריכים ל'חנך', וחנוך פרושו שאומרים לילדה: "תראי, צריכים להיות מסדרים, צריכים להיות עם סדר, ואם תהי בצורה מסדרת גם אחרי החתונה יהיה לך בית פה". תדברו 'חיובי', ולא 'שילילי'.

לחנך לאכל בצורה נורמלית

עוד דגמא, הורים שרוצים שהילדים שלהם יראו פנים ורזים; זה דבר שהורים מאוד רוצים, ובכפרש פשהילדים כבר מתבגרים. מהי העצה לגרם שהבת תאכל בצורה נורמלית, לוקחים את הבת ובונים אותה, ואומרים לה: "בואי נראה מה אפשר לעשות כדי שתראי טוב".

את לא יכולה לקבל

אבל יש הורים שיצטקו על הילד: "שמנה שכמותך", "כפטיה שכמותך", ועוד מעט כשיחלקו גלידה אחרי ארוחת ערב גידו לה: "בלם מקבלים עכשו גלידה חוץ ממנה!" עושים צחוק מהילדה, צוחקים ממנה בפני כל הילדים.

היא מתחילה לאכל עוד יותר

מה יקרה עכשו? גם שהבת לא תשתנה בכלל, ולתפוק, אם כבר - מה שיקרה הוא <<<

לחנך לסדר

לדגמא: הורים שרוצים לחנך את הבת שתהיה מסדרת והאמא שואלת את הבת: "איפה הכנך שלך?" והיא עונה: "אני לא יודעת". "איפה הנצל שלך?" והיא עונה: "אני לא יודעת". והאמא מתחילה לצעק על הבת: "מה זאת אומרת את לא יודעת? אם תמשיכי להיות כך לא תוכלי להתחתן, אף אחד לא ירצה אותך, לא תוכלי לנהל בית!" והאמא מכניסה בראש של הילדה פעם ועוד פעם: "את לא תתחתני!" "את לא תוכלי להתחתן!" "את לא תוכלי להתחתן!"

היא מוציאה את העצבים שלה על הילדה

מה היא עשתה עכשו? היא לא מחנכת את הילדה, היא פשוט מוציאה את העצבים שלה על הילדה, היות ומפריע לה שהילדה לא מסדרת, היא פורקת את המתח שלה על הילדה. מה התוצאה? שיש כבר לילדה שתי בעיות, גם שהיא לא מסדרת, וגם שעל ידי שהיא שומעת מאמא שלה אף פעם, או עשר אף פעם, ואפלו עשרים אף פעם: "את לא תוכלי להתחתן!" "את לא תוכלי לנהל בית!" שברתם את הילדה, לקחתם מהילדה את

ערב טוב לכל ההורים היקרים והחשובים שהתאספו פאן ליאסיפת הורים כדי לשוחח עם המחנכים והנהגלה איך אפשר לשפר ולעשות טוב יותר לילדינו. אדבר על כמה נקודות ואני מקנה ומתפלל אל השם יתברך שהמלים יכנסו ללפכם.

הנקודה הראשונה: "לא לשבר ילד"

הורים יקרים: חנוך הוא הדבר החשוב ביותר, זה הדבר החשוב והקדוש ביותר שיש בעם ישראל, והאמהות הן אלו שמחנכות, ומכינות דור של ילדי ישראל שיעבדו את השם יתברך.

אחד הדברים הכי חשובים שצריך להזהר כשרוצים לחנך את הילדים, אנו רוצים לחנך את הילדים, ללמד אותם להיות עם מדות טובות, איך להתנהג בציים, איך לדבר, ואיך להתלבש וכו', וכו', אחד הדברים הכי חיוניים והחשובים שעלינו להזהר ממנו, הוא לא לשבר את הילד.

אני אתן כמה דגמאות, ואני מקנה שההורים יקישו מנה לענין שעלינו הם מחנכים, להזהר לא לשבר את הילד ולא להכאיב לילד.

• להשקיע בילדים

התפוחים הקטנים, ולהביא את זה לכתה על מגש יפה, זרק לכל ילד תפוח, תגיד להם שמי שתופס תפוח הוא יהיה יהודי כשר... אתם האדמו"רים של כלל ישראל!

למוד עם כתה א'

ראש הישיבה פנה למלמד של כתה א': יש לך השנה עבודה קשה, אתה צריך לבכות ולהתחנן על זה כל יום אל השם יתברך. כי למוד עם ילדים של כתה א' זה לא חקמה, זה סכנת נפשות! אם לא לומדים אתם בדרך הנכונה, יכולים חס ושלום לקחת כתה שלמה ולשחט אותם לתמיד.

אני לא רוצה להפחיד אותך יותר מדי, אבל אני בן רוצה לזרוז אותך. באמצע הקיץ בא אלי אברך בבכי שהבן שלו מסים כתה א', ועכשו נודע לו שהבן שלו לא יודע לקרא, הוא כל כך נבהל, הוא מתקשר למלמד של בנו, והוא שואל אותו: "למה לא אמרת לי בלום במשך כל השנה?" והוא ענה לו: "אני לא צריך להגיד לך, היית יכול לראות את זה לבדו" הוא צודק, האבא עצמו אשם, כי כשיש לך ילד בכתה א' צריכים להיות ערני ולעקב כל יום אם הילד מתקדם עם הכתה או שהוא נשמת, וצריכים לבד להתעניין אצל המלמד מה הילד יודע.

והוא שואל אותי: "מה אני עושה עכשו?" אמרתי לאבא: "תודה להשם יתברך שעכשו כבר בן התעוררת, פי עכשו אתה עוד יכול מהר לתקן את זה". אז הוא קם ונסע לארץ ישראל לציון של מוהרא"ש, הוא נסע רק בגלל זה, לפעל ישועה לבן שלו.

הוא היה גר במונסי בארמון, ועבר לגור בקריה, והאבא אומר לי: "אני לא צריך ארמון, אני מוכן לגור במרתף אני לא צריך כסף, אני לא צריך בלום, אני רוצה להציל את הילדים שלי, אני רוצה שילדי שלי יהיו מלמדים טובים".

לכן צריך המלמד לעבד עם כל הכוחות כדי לדאג שכל הילדים יצליחו עם הקריאה.

דבורים נפלאים שראש הישיבה שליט"א דבר למלמדים אחרי השעור בדרך הגמרא.

מפספסים את השנים

צריכים להשקיע בילדים, אני רואה הרבה פעמים שבשמוגישים אכל או שתיה, בחורים לוקחים את זה לפה מבלי להגיד ברכה, זה נובע מכך שההורים שלהם לא החדירו בהם מספיק חזק בגיל צעיר, לעשות ברכה לפני האכילה, ואני חושב לעצמי, שמה שאני מברך בשאני אוכל או שותה, זה לא בזכותי, זה הודות לאבא ולאמא שלי, שהחדירו אצלי מאוד חזק לברך ברכות לפני האכילה, וזה שהילדים שלי עושים ברכה לפני האכילה – זה בזכותי.

אנשים עיפים מהעבודה של כל היום, מגיעים הביתה מהעבודה, והילד הקטן בוכה, הוא רוצה לשתות, ולאבא אין סבלנות להגיד אתו עכשו ברכה, והוא נותן לו לשתות וזהו... אבל לא קולטים שמפספסים את השנים, כי איך שילד מתרגל בשנים הראשונות שלו, כשהוא עדין קטן מאוד, כך הוא הולך להשאר לכל החיים, נכון שאין לך כח, אבל אם מתאמצים, נותנים לו שתיה או ספריה ואומרים אתו: "ברוך אתה..." אז אתה עוזר לילד שלך לגדל, אתה עוזר לו להיות יהודי כשר וירא שמים.

אותו דבר זה עם נטילת ידים בבקר; למה אני נוטל ידים בבקר? האם אני בלילה לא כל כך עיף כמוך? האם אני בלילה לא כל כך עצל כמוך? בשנים האחרונות מכין לי הבן שלי קערה ונטלה, כי הוא שמע בשעור שילד יכין להורים שלו את הקערה והנטלה, אבל כשהוא לא בבית, למה אני מכין לעצמי מים לנטילת ידים? כי אבא ואמא שלי נטלו לי ידים בבקר, הם לא נתנו לי לרדת מהמטה מבלי לטל ידים.

אתם המנהיגים

ראש הישיבה שליט"א אמר למלמדים: אתם המנהיגים; ואם אתה רוצה להרגיש אדמו"ר אמתי, אתה יכול לקנות את

תשובה: בעזרת ה' יתברך - יום ג' פּרשת תולדות, כ"ה מר-חשון, שנת תשע"ח לפרט קטן קבלתי את המכתב.

אם הילד מרצה במקום שהוא הולך כל השבוע, אין בעיה ששולחים אותו לשם ונחים קצת, כי אם יש קצת זמן לנוח באמצע היום, אחר כך אפשר לתת יותר יחס לילדים.

תמיד צריכים לזכור מה שרפנו אומר (שיחות הר"ן סימן רסט): "איך שעושים עושין <<<

ועשיתי את עבודות הבית הרגשתי גרוע מאד, והשבתי ביום היחיד בשבוע שיש לי חפש הייתי צריכה לנצל כדי להיות עם התינוק שלי.

אני רוצה לשאל את ראש הישיבה, איך להתייחס לזה, האם זו סתם עצת היצר שרוצה לגרם לי להרגיש שבורה, שאני לא עושה מספיק את תפקידי כאמא, או שדוקא בתפקידי כאמא מתר לי להרשות לעצמי כמה שעות רגועות ביום לעשות את עבודות הבית, ולהיות עם הילד אפשר די והותר ביום ששי ובשבת, ובכל יום אחרי העבודה. יישר כח על הכל.

האם מתר לי לשלח את התינוק למטפלת מעבר למה שצריך?

שאלה:

לכבוד ראש הישיבה שליט"א, קדם כל אני רוצה להודות לראש הישיבה על כל העצות והחזוק. אני עובדת כל השבוע, חוץ מיום חמישי, ומקום העבודה משלם על מטפלת, מכיון שאני רוצה לנצל את יום חמישי כדי להתכונן לשבת, לנקות את הבית, לבשל ולכבס וכו', כבר שלחתי כמה פעמים את התינוק שלי למטפלת ביום חמישי (שהתינוק שלי מאד אוהב להיות שם), אבל כשהייתי בבית

מכתבים בעניני חנוך

מאת ראש הישיבה שליט"א

שְׂהִיא תִּשְׁבֵּר עוֹד יוֹתֵר וְתִתְחַלֵּל לֶאֱכַל עוֹד יוֹתֵר, כִּי בְּדֶרֶךְ כָּלֵל כְּשִׁישׁ מִשְׁהוּ שְׂמֻצִיק לְאָדָם, הוּא מִכְנִיס אֶת הָרֹאשׁ שְׁלוֹ בְּאֶכָל, הוּא מִתְחַלֵּל לֶאֱכַל יוֹתֵר וְיוֹתֵר, וְגַם שְׂפִשׁוּט צִעְרָתָם אוֹתָהּ, וְהִכְאָבְתָם וּפְגַעְתָּם בְּכֹן אָדָם, וְעִלּוּלִים לְהַעֲנֵשׁ עַל זֶה.

אָסוּר לְהִכְאִיב גַּם לִילְדִים שְׂלָנוּ עֲצָמָנוּ

מָה שְׂאָסוּר לִפְגַע בְּאֲנָשִׁים וְאָסוּר לְהִכְאִיב לְאֲנָשִׁים, הוּא לֹא רַק מְדַבֵּר עַל אֲנָשִׁים זָרִים, עַל שְׂכָנִים, אֲהֻנִּים וּבְנֵי דוּדִים, אָסוּר גַּם לְהִכְאִיב לִילְדִים שְׂלָנוּ עֲצָמָנוּ, אִם מְכֻאִיבִים לִילְדָה, אִם גּוֹרְמִים לִילְדָה לְכַפּוֹת, מְקַבְּלִים עֲנָשׁ! יֵשׁ אִמְהוּת הַסּוֹכְרוֹת: 'עֲכָשׁוּ אֲנִי מִחֻנְכַת אֶת הַיֶּלֶד'. אָבֵל זֶה לֹא נִכּוֹן, זֶה לֹא חֲנוּנָה. זֶה לֹא אוֹמֵר שְׂאֲנִי צְרִיךְ לְהַרְשׁוֹת לִילְדָה שְׂלִי לַעֲשׂוֹת מָה שְׁהוּא רוֹצֵה, לֹא! צְרִיכִים לְחַנֵּךְ, אָבֵל לֹא לְהִכְאִיב, לֹא לִפְגַע, זוֹ עֲבָרָה מְאֹד מְאֹד גְּדוּלָה.

לְחַנֵּךְ לְקִרְיָאָה

דְּגַמָּא נּוֹסֶפֶת, נִנְיָם שְׂהֵיֶלֶד שְׂלָכֶם עוֹבֵר קִשִּׁי, הוּא מְדַבֵּר לְאִט וְהוּא לֹא יוֹדֵעַ כִּלְכֵּל טוֹב אֶת הַקִּרְיָאָה; הַמְלַמֵּד אוֹ הַמוֹרֵה שׁוֹלְחִים הַבֵּיתָה דָּף עִם הָאוֹתִיּוֹת, אָז צְרִיכִים לְדַעַת שְׂאֵת הַדָּף לֹא שְׂלַחוּ כְּדִי לְכַחוֹן, אֶת זֶה שׁוֹלְחִים כְּדִי לַעֲבֹר עִם הַיֶּלֶד, כְּדִי לַעֲזֹר לוֹ. אוֹתוֹ דְּבַר אֲנִי מְבַקֵּשׁ מִכֵּל הַהוֹרִים, כֵּל אֱלוֹ שְׂלוֹקִיחִים אֶת הַדְּפִים שְׂל הַשְּׂאֵלוֹת שְׂשׁוֹלְחִים הַבֵּיתָה לְשִׁבְתָּהּ, וּבּוֹחֲנִים אֶת הַיֶּלְדִים, תַּעֲשׂוּ לִי טוֹבָה, תַּפְסִיקוּ לְכַחוֹן עַל הַשְּׂאֵלוֹת! אֲנַחְנוּ לֹא שׁוֹלְחִים אֶת זֶה הַבֵּיתָה כְּדִי שִׁיִּכְחַנוּ אֶת הַיֶּלְדִים, אֲנַחְנוּ רַק רוֹצִים שְׂהַהוֹרִים יַעֲבְרוּ עַל זֶה עִם הַיֶּלְדִים וְיַעֲזְרוּ לִילְדִים שְׂיַדְעוּ יוֹתֵר טוֹב.

אִתָּם עֲדִין לֹא יוֹדְעִים...

אִם הַמְלַמֵּד אוֹ הַמוֹרֵה שׁוֹלְחִים הַבֵּיתָה דָּף עִם אוֹתִיּוֹת כְּדִי לְחַזֵּר עַל זֶה בְּבֵיתָה, וְאִתָּם שׁוֹאֲלִים אֶת הַיֶּלֶד: "מָה זֶה?" וְהַיֶּלֶד לֹא עוֹנֵה, עֲכָשׁוּ אֵל תַּתְּרוּנוֹ: "אִתָּה לֹא יוֹדְעִי!" – לֹא, הַיֶּלֶד לֹא יוֹדֵעַ! אִתָּם גַּם לֹא יַדְעִתָּם כְּשִׁהִיתֶם יֶלְדִים! וְאֲנִי חוֹשֵׁב שְׂאִתָּם עֲדִין לֹא יוֹדְעִים... לֹא כֵּל הַנְּשִׂים יוֹדְעוֹת טוֹב אֶת הַקִּרְיָאָה, וְיֵשׁ לָהֶן יֶלְדִים, וְיֵשׁ לָהֶן בֵּית יָפָה, וְלֹא חֹסֵר לָהֶן שׁוֹם דְּבַר.

הַיֶּלֶד מְאֵבֵד אֶת הַבְּטָחוֹן הָעֲצָמִי

כְּשִׂשׁוֹלְחִים הַבֵּיתָה דָּף לְלַמּוֹד הַקִּרְיָאָה, רוֹצִים שְׂתַעֲזְרוּ לִילְדָה; קָחוּ אֶת הַדָּף, וְתַגִּידוּ לִילְדָה: "קִמְצָא אֵלֶיךָ אֵ", וְהַיֶּלְדָה אוֹמֵרֶת אֲחֵרִיכֶם, וְאוֹמְרִים לָהּ "יָפָה מְאֹד, יַדְעִתָּ מִצִּיּוֹן" וְיִמָּה זֶה?" וְהַיֶּלְדָה עוֹנֵה: "אֲנִי לֹא יוֹדְעִת", אָז תִּאֲמְרוּ לָהּ עוֹד פַּעַם: "קִמְצָא בֵּית כִּי תַעֲזְרוּ לָהּ, כַּמּוֹכֵן שְׂטוֹב לְהַתְקַשֵּׁר לְמַלְמֵד אוֹ לְמוֹרֵה לְהַתְעַנֵּן אִיךְ הַיֶּלֶד בְּלַמּוּדִים, וְאוֹלֵי הַיֶּלֶד הַזֶּה צְרִיךְ לְשַׁנֵּן יוֹתֵר מִשְּׂאֵר הַיֶּלְדִים, אָבֵל לִילְדָה אָסוּר לְהַגִּיד: "אִתָּה לֹא יוֹדְעִי!" כִּי זֶה גּוֹרֵם שְׂהַיֶּלֶד בְּאִמְתָּ לֹא יַדַע, כִּי הוּא מְאֵבֵד אֶת הַבְּטָחוֹן הָעֲצָמִי שְׁלוֹ.

לְחַנֵּךְ לְיֹזֵר

אִתָּן לָכֶם עוֹד דְּגַמָּא, אֲנִי מִנְסָה לְתַת דְּגַמָּאוֹת שְׂרַב הָאֲמָהוּת עוֹבְרוֹת. יִלְדָה שְׂתַמִּיד שׁוֹכַחַת לַעֲשׂוֹת אֶת הַמְטָלוֹת שְׂלָהּ; וְהָאֲמָא שׁוֹאֵלֶת אֶת הַיֶּלְדָה: "הִבַּאתְ אֶת הַסֵּפֶר שְׂלָךְ מִבֵּית הַסֵּפֶר?" "הִבַּאתְ לְמוֹרֵה אֶת הַפֶּתַח שְׂהַכְנַתִי לָךְ?" וְהַיֶּלְדָה עוֹנֵה: "לֹא, שְׂכַחְתִּי", אָסוּר לַעֲזֵק עֲכָשׁוּ עַל הַיֶּלְדָה: "אִתָּה יִלְדָה רַחֲפִנִית, תַּמִּיד אֶת שׁוֹכַחַת מָה שְׂאוֹמְרִים לָךְ לַעֲשׂוֹת".

הַהוֹרִים עֲצָמָם מְפַסְדִים

זֶה לֹא יַעֲזֹר עֲכָשׁוּ שְׂהַיֶּלְדָה תִּזְכֹּר כְּכֹר אֶת הַדְּבָרִים שְׂלָהּ, בְּמִקּוֹם זֶה צְרִיכִים לְדַבֵּר אֵל הַיֶּלְדָה, וְלַעֲזֹר לִילְדָה, אֲפֹשֶׁר לְהַזְכִּיר לָהּ עוֹד פַּעַם בְּבִקּוֹר מָה הִיא צְרִיכָה לַעֲשׂוֹת, אַחֵר כִּי אֲפֹשֶׁר גַּם לְהַתְקַשֵּׁר לְבֵית הַחֲנוּךְ וְלְהוֹדִיעַ שְׂשִׁלְחַתִּי עִם הַבַּת שְׂלִי חֲבִילָה אוֹ בְּגֵד שְׂתַמְסֹר אֶת זֶה לְבַת פְּלוֹנִית. כְּזֶה שְׂהַהוֹרִים שׁוֹכְרִים אֶת הַיֶּלֶד, הַהוֹרִים עֲצָמָם מְפַסְדִים מְזָה, צְרִיכִים לְהַזְהִיר בְּזֶה מְאֹד.

(מתוך שיעור חנוך מיום רביעי פרשת וארא התשע"ח)

לקבלת הגליון מדי שבוע יש לשלוח אימייל ל: jhbul1234@gmail.com

וּבְלִבְדָה שְׂלֹא לַעֲשׂוֹת רַע חֵס וְשְׁלוֹם"; אִף פַּעַם אָסוּר לְאָדָם לְהִסְתַּבֵּב עִם רִגְשֵׁי אֲשֵׁמָה עַל הָעֵבֶר, אֲלֹא תַמִּיד לְשַׁפַּח מָה שְׂהִיָּה וּלְהַתְחַלֵּל מִחֲדָשׁ, כְּמוֹ שְׂרַבְנוּ אוֹמֵר (שיחות הר"ן, סימן כו): "אֲצַל הָעוֹלָם הַשְּׂכַחָה הִיא חֶסְרוֹן גְּדוֹל" אֲפֹשֶׁר לְשַׁמַּע אֲנָשִׁים מִתְלוֹנְנִים שְׂאִין לָהֶם זְכָרוֹן טוֹב, הֵם שׁוֹכְחִים מָה שְׂהִיָּה, חוֹשְׁבִים שְׂהִיָּה חֶסְרוֹן, "אָבֵל בְּעִינֵי יֵשׁ בְּהַשְּׂכַחָה מַעֲלָה גְּדוּלָה, כִּי אִם לֹא הִיָּתָה שְׂכַחָה, לֹא הִיָּה אֲפֹשֶׁר לַעֲשׂוֹת שׁוֹם דְּבַר בְּעַבְדַת הַשֵּׁם, אִם הִיָּה זוֹכֵר כֵּל מָה שְׂעָבֵר, לֹא הִיָּה אֲפֹשֶׁר לוֹ לְהָרִים אֶת עֲצָמוֹ לַעֲבוֹדָתוֹ יִתְבַּרֵּךְ בְּשׁוֹם אוֹפֵן, גַּם הִיוּ מְבַלְבְּלִים אֶת הָאָדָם מְאֹד כֵּל הַדְּבָרִים שְׂעוֹבְרִים עָלָיו, אָבֵל עֲכָשׁוּ עַל יְדֵי הַשְּׂכַחָה נְשַׁפַּח מָה שְׂעָבֵר", וְאֲפֹשֶׁר לְהַתְחַלֵּל מִחֲדָשׁ.

רוֹאִים שְׂהַתוֹרָה מִתְחַלְהָ בְּאוֹת ב', שְׂסֻגְנוּהָ מִכֵּל הַצְּדָדִים וְהִיא פְּתוּחָה רַק מְקַדִּמָּה; זֶה כָּא לְלַמֵּד אוֹתָנוּ, שְׂאִם רוֹצִים לְהַצְּלִית, אָסוּר לְהִסְתַּפֵּל לְאַחֹר רַק קְדִימָה. כִּי גַם אוֹמְרִים בְּשֵׁם צְדִיקִים, שְׂאֲשַׁתוֹ שְׂל לוֹט הַפֶּכֶה לְנִצְבִי מְלַח בְּגִלְל שְׂהִיא הַסְּתַפְּלָה לְאַחֹר, וְכֹאֲשֶׁר מִסְּתַפְּלִים לְאַחֹר הוֹפְכִים לְהִיּוֹת מְלַח, כְּלוֹמֵר נַעֲשִׂים מְמוֹרְמְרִים.

הוֹרִים צְרִיכִים לְדַעַת שְׂלִילְדִים טוֹבִים זוֹכִים רַק עַל יְדֵי הַרְבֵּה תַפְּלָה; יֶלְדִים הֵם כְּמוֹ פְּרוֹת, אִם לֹא מְשַׁקִּים שְׂדָה, לֹא יִגְדְּלוּ פְּרוֹת וְתִבְוָאָה, אֲלֹא כְּמָה שִׁיּוֹתֵר מְשַׁקִּים אוֹתוֹ, כִּי גְדֻלָּה פְּרוֹת יוֹתֵר יָפִים, אוֹתוֹ דְּבַר אֲצַל יֶלְדִים; כְּמָה שִׁיּוֹתֵר דְּמַעוֹת הַהוֹרִים שׁוֹפְכִים עַל יֶלְדִים טוֹבִים, כִּי הֵם יָרְאוּ יוֹתֵר נַחַת מֵהֶם.

מוֹהֲרָא שׂ מְסַפֵּר, פַּעַם יְהוּדִי הִגִּיעַ אֶל הַחֶפֶץ חַיִּים הַקְּדוֹשׁ וְזוֹתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ לְבַקֵּשׁ בְּרַכָּה עַל יֶלְדִים טוֹבִים, הַחֶפֶץ חַיִּים לְקַח סֵפֶר תְּהִלִּים שְׂהִיָּה נְפוּחַ מְרִטִיבוֹת, וְהִרְאָה אוֹתוֹ לִיהוּדִי וְאָמַר לוֹ: "זֶה הַתְּהִלִּים שְׂל אֲמָא שְׂלִי עָלֶיךָ הַשְּׁלוֹם, שְׂבוּ הִיא הִיָּתָה בּוֹכָה כֵּל יוֹם לְהַשֵּׁם יִתְבַּרֵּךְ שְׂתַזְכֶּה לִילְדִים טוֹבִים"; לְכֵן הוֹרִים צְרִיכִים לְבַקֵּשׁ הַרְבֵּה מֵהַשֵּׁם יִתְבַּרֵּךְ שְׂיִזְכּוּ לִילְדִים בְּרִיאִים וִירְאֵי שְׂמִים.

יַעֲזֹר הַשֵּׁם יִתְבַּרֵּךְ שְׂתַצְלִיחוּ בְּכֵל דְּרַבִּיכֶם.

... (ספר עצתו אמונה חלק ב, מכתב קיב)

קוֹל בְּרִסְלָב

קוואל פון חיזוק (נשים)
שיעורים; סיפורי תפילה; מתכונים; ועוד
079-704-0069
ארצות הברית 212-444-9169 / 845-351-9060 / אנגליה 03303502363
קנדה 438-320-9090
...

קול ברסלב
שיעורים; חיזוק יומי; ניגונים; סיפורי תפילה ועוד
079-704-0066
ארצות הברית 845-351-0910 / 212-444-9191 / אנגליה 03303502361
קנדה 4383008080 / בלגיה 3235003461 / ארגנטינה 15522354370
מייל חיזוק יומי chizikyomi@gmail.com